וע"ש, ד) [הפרים כשבה או רה ונסתאבו אם רצה יביא

יו עשירית האיפה שאיו

בפי מברטנורה ובתי"ט ופי' המשניות להרמב"ס], ד) עי' בספר ב"ש,

בדמיהו עוף הפריש עוף ונסתחב

לעוף פדיון כך מסיים המשנה

ו) ועי' תוס' זבחים יב: סד"ה יב.

וש"מ יש לחוין, ו) [ויקרא דן,

ק) [בס],

תורה אור השלם

ו. אוֹ הוֹדַע אַלְיו חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר

ַחָטָא וְהַבָּיא קֶרְבָּנוֹ שְׂעִירַת עִזִּים תְּמִימָה נְקַבָּה עַל חַטָּאתוּ

שבמשניות (וכ"ה בפירש"י) וע"ש

לא מיי פ"ג מהלכות שגגות הלכה ג וע' בכ"מ בשם הכ"י קורקום: לב ב מיי פ"ח מהלכות מירות הלכה מו:

לג ג מיי׳ פ״ד מהלכות מעילה מלכה ה:

מהלכות שגגות הלכה ט: לה ה מיי׳ פ״ד מהל׳ מעילה

הלכה ה: לו ו מיי' פ"י מהל' שגגות הלכה ט: לו ז מיי׳ שם הל"י [ופ"ה

מהלכות פסוה"ת הלי טן: ח מיי פיי מהלי שגנות הלי יו לח ט מיי שם הלי יל [ופ"ה מהלכות פסוה"ת הלי ין:

מוסף רש"י

מוסף רש"י

דת"ר קרבנו. אשר נשיה ימטה

וגר והציה אם נשיה ימטה

וגר והציה אם קרבנו (נודר בה).

עבירה קלה שעבר, כגון שניה

מעדות ושכועת ציטוי, על

מלב ודם או שממייב מחיבי מיתות

מלב ודם או שממייב מחיבי מיתות

מלב מל שממייב מיתיב מיתות

מלב מל שממייב מיתיב מיתות

שהרי אין מגלה נדירותו.

מית מתכן ושם ") מי שהי הוא הפיר

מירין והסריש אביו מעות סמומין

ביר מדקאמר מעות ולה אמר

בירה מדקאמר מעות ולה אמר

בירה מדקאמר מעות ולה אמר

בירה מדקאמר מעות ולה אמר כרי תדקסתור מעות הוא דמגלת בחמה ש"מ דעל מעות הוא דמגלת ולא על בחמה (שם בו:). ת"ל קרבנו. ואם כבש יביא קרבנו, קו בבו זמט ככם יפיט קובט, בקרבנו הוא יולא כו', ואית דריים ליה מקרבנו קמא (שם בח.). מן הקלה על הקלה. משבועת העדות לשבועת הפקדון או לשבועת ביטוי (שם). מן החמורה על החמורה. מחלב לדס, מחייבי על ההמורה. מחל כ לס, מחייבי מיתור לחייב ליסת מחייבי מיתור לחייב ליסת מפונג משם. אבש א מיתור לחייב ליסת מפונג משם. הדרב. שלכל בשונג, והביאה שבש א מעל בשונג, והביאה שבש א מעל בשונג, והביאה שלא מעל לפי מחל למולין לפיכך לל סיפר ומללים ליסת של לפיכר מול ל מכפר מול לפיכר מול לה מכפר מול בשון להי כמיקו להי לחולן להיכו של להי משל להים לחיים ולהים להים משל להם להים משל של הים משל להם להים משל של הים משל להם להים משל של הים משל להם להים משל להים משל להם להים משל להם להים משל להים משל להם להים משל להם להים משל להם להים משל להם להים משל להי

שימה מקובצת מן בנו אחריו לא יביאנו מחטא קן בנו אוורן לא יביאנו מווטא על חטא: כן קרבנו. עיין מנחות דף ג': גן שהפריש אביו אפי׳: דן שיהא קרבנו לשום חטאו יכול אות ת' נמחק: ס] הדם או על: זן החלב הרי לא אות ש' נמחק: ו) הקלה או מן החמורה אות ו' נמחק: זו מן תיבת או עד תיבת שכן אם ל"ש: טן תיבת לעצמו ל"ש: ין החלב הרי מעל לעצמו ליש: ק החלב הרי מעל עוד. מית של ממק: ק מלע הרי מעל עוד. עוד. מעיל: ען מכי נייתי קמ"ל אות מיעיל: ען משבה וששירה ונסתאב האו שעירה ונסתאב לא יביא עוף הפריש עוף הפריש עוף או שעירה הונסתאב לא יביא עשירות האיפה או שעירה ונסתאב אם דצה יביא בשבה עוף אם העני הוצ"ח לה עוד אם העני הוצ"ח לה עוד. אם העני הוצ הבע אם רצה מוטאה! למרש אם כביש איכא קרא לא יביא תור אדם הפריש איכא קרא לבריא עוד אום הפריש אוד. אום הפריש עוד. אום הביא עוד עוד אום הפריש אום הביא עוד עוד אם הפריש עוד. אום הביא עוד עוד בא עוד עוד. אום של הביא עוד עוד בא עוד עוד. אום בכיו יביא עוד עוד בא עוד עוד. אום בכיו יביא עוד עוד בא עוד. אום בכיו יביא עוד עוד. אום בכיו יביא עוד עוד בא בא בייא עוד עוד. אום בכיו יביא עוד עוד. אום בייא עוד עוד. אום בייא עוד עוד. אום בייא עוד עוד. אום בייא עוד עוד בא עוד. אום בייא עוד עוד בייא עוד עוד. אום בייא עוד עוד. אום בייא עוד עוד בייא עוד עוד. אום בייא עוד עוד בייא עוד עוד. אום בייא עוד עוד. אום בייא עוד עוד בייא עוד. אום בייא עוד עוד בייא עוד. אום בייא עוד עוד. אום בייא עוד עוד בייא עוד עוד. בייא עוד עוד עוד. אום בייא עוד עוד בייא עוד עוד עוד. אום בייא עוד עוד בייא עוד עוד בייא עוד. אום בייא עוד עוד בייא עוד עוד בייא עוד. און בייא עוד עוד עוד בייא ע

זימני כתיב גבי חטאת קרבנו חד בנשיאי

חטא האב דאין כפרה לאחר מיתה: גבו׳ מן הקלה על החמורה.

לא ילא זה מידי עבירה קלה כגון נדה וחלב שאין בהן מיתח בית דין:

ותרין ביחיד יו: אינו מגלה נוירות על בהמת הביו. שהפריש הביו למירתו: בומן שהן סתומין. שלה פירש הלו לקנות חטאת ואלו לקנות עולה והכי מפרש בפרק מי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו (מיר כו:): לא מעל ולא כיפר. מפרש לקמיה: (ג) הרי זה מעל. שהוליא מעות הקדש לחולין דשינו לדבר אחר: כיון דלא מלי מעיל. דאינו יכול להוליא לחולין ולא לשנותה (ד) ים אף דמשני לה בקדושתה קיימא דהקדש שאינו בעל מום לא יצא לעולם לחוליו: אבל מעום. דשייכא בהו מעילה ונפקי לחולין וכפר אי עבר אימא בתחלה נייתי: קמ"ל, קרבנו על חטאתו: ב'תבר' מביאין מהקדש כשבה שעירה. שאם הפריש מעות להנות כשבה לש (או שעירה) לחטאתו אם רלה יקח מהן שעירה: הפריש (ה) כשבה או שעירה. כלומר מעות לכשבה או לשעירה העני יביא בהן עוף והשחר חולין יח: העשיר יביח כשבה. ויוסיף עוד מביתו על דמי עשירית האיפה: (ו) יהו גבו'

מתני' "המפריש חטאתו ומת לא יביאנו בנו י חתתיו לא יביאנו מחמא יאל חמא אפי׳ וי חתתיו לא יביאנו הפריש על חלב שאכל אמש לא יביאנה על חלב שאכל היום שנאמר יקרבנו על חמאתו עד שיהא קרבנו לשם חמאתו: גמ' מנא ה"מ ירת"ר קרבנו בקרבנו הוא יוצא ואינו יוצא בקרבן אביו יכול לא יצא בקרבן אביו בבהמה שהפריש אביו מן הקלה על החמורה או מן החמורה על הקלה אבל יוצא בקרבן שהפריש אביו מן הקלה על הקלה או מן החמורה על החמורה ת"ל קרבנו בקרבנו הוא יוצא ואינו יוצא בקרבנו של אביו יכול לא יצא בקרבן אביו בבהמה שהפריש אפילו מן הקלה על הקלה או מן החמורה על החמורה ישהרי איז מגלח נזירותו על בהמה שהפריש אביו אבל יוצא במעות שהפריש אביו אפילו מן הקלה על החמורה או מן החמורה על הקלה שהרי אדם מגלח נזירותיו על מעות שהפריש אביו בזמן שהן סתומים ולא בזמן שהן מפורשין תלמוד לומר קרבנו בקרבנו הוא יוצא ואין יוצא בקרבן אביו יכול לא יצא אפי' במעות עשירית החיפה: () כה גמי במי במי שהפריש אפילו מן הקלה על הקלה או מן העשיר יציח כשצה: שהפריש א אפילו מן הקלה על הקלה או מן העשיר יציח כשצה: שהפריש קן. מורין: החמורה על החמורה אבל יוצא בקרבן שהפריש לעצמו אפילו מן החמורה על הקלה או מן הקלה על החמורה ת"ל קרבנו על חמאתו עד שיהא יז לשם

ונסתחבו חם רלה יביח בדמיו עוף.

חמאת יכול לא יצא בקרבן עצמו בבהמה שהפריש לעצמו אפילו מן הקלה על הקלה או מן החמורה על החמורה שכן אם הפריש בהמה על החלב והביאה על הדם ₪ על הדם והביאה על החלב ₪ ישהרי לא מעל ולא כיפר אבל יוצא במעות ישהפריש לעצמו מן הקלה על הקלה יו ומן החמורה על החמורה ₪ או מן החמורה על הקלה ומן הקלה על החמורה שכן "אם הפריש יש לעצמו מעות על החלב והביאן על הדם על הדם והביאן על החלב יש הקרי מעל וכיפר ת"ל קרבנו על חמאתו עד שיהא קרבנו לשם חמאו מאי לא מעל ולא כיפר תרגמא רב שמואל בר שימי קמיה דרב פפא ה"ק כיון דלא מצי מעיל כפורי גמי לא מכפר הואיל וכך לא מצי משני אבל מעות כיון דאי משני ים מעיל ומייתי קרבן מעילה אימא בתחלה נמי ים מייתי קמ"ל: בתני" ימביאין מהקדש כשבה שעירה מהקדש שעירה כשבה ומהקדש כשבה ושעירה תורין ובני יונה ומהקדש תורין ובני יונה עשירית האיפה יכיצד הפריש לכשבה או לשעירה העני יביא עוף העני יביא עשירית האיפה יהפריש לעשירית האיפה העשיר יביא עוף העשיר יביא כשבה י≀ושעירה: גכ*ו'* מנה"מ דת"ר במחמאתו מחמאתו על ⁴ חמאתו מה תלמוד לומר מנין אתה אומר שמביאין מהקדש כשבה שעירה ומהקדש ² שעירה כשבה ומהקדש כשבה ושעירה תורים ובני יונה ומהקדש תורין ובני יונה עשירית האיפה כיצד הפריש לכשבה ולשעירה והעני יביא עוף העני יביא עשירית האיפה הפריש עשירית האיפה והעשיר יביא עוף העשיר יביא ים כשבה או שעירה "הפריש כשבה או שעירה ונסתאבו ים [אם רצה] יביא בדמיהן עוף הפריש עוף ונסתאב לא יביא בדמיו עשירית האיפה שאין לעוף פדיון לכן נאמר מחמאתו על חמאתו ואיצמריך למכתב מחמאתו

יא בי רא בי היא עסידות או אוצמריך למכתב גבי עוף יים דאי כתיב קרא גבי הקדש כשבה או שעירה ה"א גבי כשבה או שעירה ייואצמריך למכתב גבי עוף ידנייתי עוף דכשבה ועוף תרוייהו מיני דמים נינהו הפריש כשבה כי מיעני מהלין מעות יים נחלינון על עוף דנייתי עוף דכשבה ועוף תרוייהו מיני דמים נינהו אבל עשִירית האיפה דלאו מיני דדמים נינהו אי לא כתיב קרא מחמאתו גבי עוף ה"א כי מפריש מעות לקינו ומיעני לא מייתי עשירית האיפה דלאו מיני דדמים הוא אלא מייתי עשירית האיפה מן ביתיה והלין מעות

מתנד' נא יכיאנו בנו אחריו. על חיוב יאן שלו ואין לריך לומר על כגון אם העני: שאין לעוף פדיון. שפדיון לא נאמר אלא בבהמה: מחטאסו על הטאסו. בקרבן עולה ויורד כתיב גבי כשבה ושעירה (ויקרא ה) מחטאתו דמשמע מקלת חטאתו כלומר אם העני יביא עוף ממקלת דמים הללו וגבי בבהמה שהפריש הכיו. על עבילה חמורה כגון חלול שבח: חלחה עוף כחיב (שם) מחטחתו דמשמע דחם העני יביה בתקלת דמי עוף עשירית האיפה וגבי עשירית האיפה

כתיב (שם) על חטאתו דמשמע דאם העשיר יוסיף על הדמים הללו ויביא עוף או אם העשיר יותר יביא כשבה או שעירה: הפריש כשבה. כלומר מעות להנות כשבה: אהכי הדר כתיב מחטחתו גבי עוף. לאשמועינו דממהלת דמי עוף יביא כפרתו כגון עשירית האיפה: ומאי טעמא לחיב על חטאמו גבי עשירים האיפה. ולא כתביה גבי עוף: דחי כסיב על חטחסו גבי עוף. ולא כתביה גבי עשירית האיפה: הוה אמינא כו' אבל הפריש מעות לעשירים האיפה והעשיר אימא כון אילו העשיר (טובה). יביא עוף כמשפטו מביתו ואם העשיר טובא יביא כשבה או שעירה מביתו והנך מעות דעשירית האיפה יפלו לנדבת ליבור אהכי כתיב בעשירות כשבה או שעירה: ובדלות. העוף מחטאתו לאשמועינן דאם העני עוד יביא עשירית האיפה במקלת הדמים: גבי דלי דלות. עשירית החיפה על חטאתו למידרש דמוסיף עלייהו וליתי עוף אע"ג דמין דמים הוא ולא דמי לעשירית האיפה אפי׳ הכי יביא עוף ואם עוד

עוים תמימה נקבה על חשתית עוים תמימה נקבה על חשתו עוים תמימה נקבה על בי הביא את אשמו ליי על השתית שבר היא את אשמו ליי על החשתו שבר היא שבר עליי הבהן להשתית וכפר עליי הבהן במשפט וכפר עליי הבהן במשפט וכפר עליי הבהן במשמעו אשר הטא ונסלה בכון עליי הבהן לר הצאר או אשר הטא ונסלה לו:

הגהות הב"ח

4. וְבַּפֶּר עָלֶיו וַיּבּוּן עַל וִוּשְׁאַחוּ אֲשֶׁר חָטָא מֵאַחַת מֵאֵלֶּר וַנְסְלַח לוֹ וְהָיְתָה לַבֹּהֵ בַּמְנְחָה: ויקרא היג

(h) גם' דעוף נמי מייתי עשירית האיפה ואיצטריך למיכתב על חטאתו גבי עשירית האיפה וה"ק כי מפרים לעשירים האיפה וה"ק בי משיר אחוו ודי וה"ק כי מפרים לעשירים האיפה וה"ק כי מפרים לעשירים האימה וברו וות"ט עם לינית מאיפה ולא גבד עוף בארכתים האים והעשיר הלין עשירים אלו העשיר טומל: דמפריש אלו העשיר טומל: מעל וכוי מתקו (ו) ד"ה מקרים כיון וכוי ולא לשוערה הפריש לבשבה או לשעירה הפריש שעירה: (ו) הציון גמהל צ'ל מעות לקנות בהן כשבה או עשירה הפריש קודם ד"ה מתשלחו וכיו וגבי עוף נמי כמיב וכוי דאם העני שוף נמי כמיב וכו' דאם העני

רריוו ורשוח

הקדש. וולד היינו שבח: בעלי . חיים נדחין שאין בהו מום ולא פסול כההוא דאמר לקמן בהמה הקדישה קדושה לדמים ואינה

של ב' שותפין הקדיש חציה שלו וההוא הקדש לא פשטה בכולה בהמה אלא בחציה ולא קדשה אלא לדמים וכי חזר ולקח חציה קריבה ועושה תמורה דאפילו , קדושת דמים עושה תמורה כדתנן בתמורה ומן בעלי מומין על התמורה: ותמורה כיוצא בו. דאינה קדושה ליקרב אלא לדמים: ש״מ בעלי חיים. תמימין

א) עד כאן שייך לעמוד הקודם